

Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка
Інститут педагогічної освіти та освіти дорослих НАПН України
Інститут проблем виховання НАПН України
Інститут обдарованої дитини НАПН України
Міжнародна академія педагогічної освіти
Полтавська обласна державна адміністрація
Полтавська обласна рада
Полтавська міська рада
Аріельський Університет, Аріель, Ізраїль
Краківський педагогічний університет імені Комісії національної освіти, Польща
Краківська Академія імені Анджея Фрич Моджевського, Польща
Середня школа «Сент-Ендрю», Канада
Національний коледж шкільних керівників, Великобританія
Полтавський обласний інститут післядипломної педагогічної
освіти ім. М. В. Остроградського

МАТЕРІАЛИ

**Міжнародної науково-практичної конференції
«МЕТОДИКА НАВЧАННЯ ПРИРОДНИЧИХ
ДИСЦИПЛІН У СЕРЕДНІЙ ТА ВИЩІЙ ШКОЛІ»
(XXIII КАРИШИНСЬКІ ЧИТАННЯ)**

19–20 травня 2016 року

м. Полтава

– кризу способу життя (її, зазвичай, переживають приїжджі студенти, що потрапили поза родиною, змушені самотужки облаштувати свій побут чи переїхувати до нових помешкань, до умов життя в чужому населеному пункті. Вони і місцеві постають перед необхідністю змінювати режим дня, освоюватися з новими витратами часу – на дорогу, на роботу в бібліотеці тощо, з новим режимом життя і т. ін);

– кризу соціального статусу (хоча більшість опитаних студентів визнали її як найбільш проблемну з усіх перелічених, але зміна статусу протягом певного часу викликає необхідність вживання в нову роль, освоєння нових стандартів поведінки, нового вигляду, перспективами виборів, що відкриваються у сфері громадського життя тощо).

Подолання деструктивних наслідків цих криз відбувається в ході адаптації. Це добре розкривається вченими по-різному. У широкому розумінні – це загалом процес пристосування як таке. Наприклад, В. Шпак позиціонує її як «процес, що відбувається в організмі людини з метою здійснювати свою діяльність і поведінку в змінених зовнішніх і внутрішніх умовах» [1, с. 179], наголошуючи на природності цього явища і адаптуючи її на будь-які обставини. С. Вітвицька конкретизує окреслену проблему, вказуючи процес пристосування студента до нових умов соціально-психологічного середовища, яка являє собою «засвоєння молоддю норм студентського життя, вживання в систему міжособових стосунків групи» [2, с. 107]. Проте не викликає сумніву значущість адаптації для збереження людиною своїх найважливіших функцій та здатностей у працездатному стані, здатності не поглиблювати кризи, що виникли, а знаходити конструктивні шляхи вирішення для пов'язаних з ними життєвих ускладнень.

Саме з цих позицій ми розглядаємо проблему адаптації студента-першокурсника до умов вищої школи і ставимо її як одну з першочергових для викладацької роботи, що працює з цим контингентом, та органів студентського самоврядування, вказуючи на значні можливості для формування у вищій школі оптимального для молоді, гуманного соціального середовища – ефективного засобу стимулювання повноцінної і успішної адаптації його наймолодших суб'єктів.

Література

1. Вітвицька С.С. Основи педагогіки вищої школи: методичний посібник для студентів вищої школи / Світлана Сергіївна Вітвицька. – К. : Центр навч. д-ри, 2005. – 316 с.
2. Шпак В. Реабілітаційна педагогіка: Навчальний посібник / Валентина Шпак. – Полтава : АСМІ, 2006. – 328 с.

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ПОЄДНАННЯ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ОСНОВ ЗДОРОВ'Я ТА ВЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ НА ФАКУЛЬТЕТАХ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

А.О. Жиденко, І.І. Кладікова, К.В. Бібчук
Чернівці, Україна

На сучасному етапі, враховуючи погіршення екологічних умов, зниження рівня життя населення, скорочення медичних і соціальних державних програм, на перший план висувається проблема фізичного здоров'я населення взагалі та підростаючого покоління зокрема [1]. Саме вивчення учнями предмета основи здоров'я у школі сприяє формуванню ними практичних навичок здорового способу життя й безпечної поведінки в природі та суспільстві, формуванню позитивного й ціннісного ставлення до життя та здоров'я, сприяє їх розвитку не лише фізичному, а й психічному, моральному і духовному. Уроки фізичної культури також розширюють фізичні

можливості школярів, посилюють мотивацію к саморозвитку, фізичному розвитку, формують потребу у здоровому способі життя, забезпечують збереження і зміцнення здоров'я.

На сьогоднішній день в Чернігівській області діє 635 загальноосвітніх навчальних закладів, зокрема в м. Чернігів – 35. Їх потреби у вчителів основ здоров'я складають 59 осіб, Чернігівської області – понад 640 осіб, а суміжних областей – 20 тис. осіб. Це загострює проблему підготовки фахівців – вчителів основ здоров'я саме для загальноосвітніх шкіл. Керівництво шкіл змушене розподіляти навантаження предмета «Основи здоров'я» за залишковим принципом серед вчителів інших предметів. Вчителі, які викладають предмет «Основи здоров'я», не мають досвіду вчителя основ здоров'я, а є вчителями біології (21,3 %), хімії та біології (24,1 %), трудового навчання (20,4 %), початкового навчання (17,6%) тощо. Викладання предметів здоров'язбережувального спрямування некваліфікованими вчителями призводить до зниження здоров'язбережувальної компетентності учнів. Викладання шкільного інтегрованого предмета «Основи здоров'я», згідно затвердженого у 2011 р. Стандарту загальної середньої освіти, здійснюється в усіх загальноосвітніх навчальних закладах з 1 по 11 класи; з 1 по 9 класи «Основи здоров'я» є інваріантним предметом (по 1 год. на тиждень); факультативним предметом – в початковій (0,5 год. на тиждень) базовій (1 год. на тиждень в 8-9 класах) та в старшій школі (1 год. на тиждень). Крім того, освіта з питань здоров'я у навчальних закладах України включас освітню зміст «Особистість дитини» у ДНЗ і основи медико-санітарної підготовки і основи цивільного захисту для юнаків в межах предмету «Допризовна підготовка» (від 0,5 до 0,5 год. на тиждень) та основи медико-санітарної підготовки і основи цивільного захисту для дівчат та юнаків, які за станом здоров'я або релігійними поглядами не вивчають основи військової справи (від 1 до 2 год. на тиждень) в старшій школі. Тому підготовка вчителів за спеціалізацією «Основи здоров'я» з метою викладання ними вказаних вище предметів на базі факультету фізичного виховання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка є нагальною і необхідною.

Розвиток і саморозвиток студентської молоді залежать від стану її здоров'я, пов'язані з підвищенням рівня мотивації і формуванням ціннісного ставлення до фізичного виховання та здорового способу життя. Основною проблемою сучасної системи вищої освіти є пошук оптимальних шляхів підготовки конкурентоздатних спеціалістів, підвищення рівня фізичної підготовленості та психофізіологічної адаптації студентської молоді до вимог, які пред'являє їх майбутня професійна діяльність. Зміст дисциплін природничо-наукового циклу в навчальних планах підготовки майбутніх учителів фізичної культури та основ здоров'я на всіх курсах повинен включати інтегрований матеріал з проблеми формування, збереження і зміцнення здоров'я людини. Основною дисципліною цього циклу, метою якої є формування мотиваційно-ціннісного ставлення студентів до свого здоров'я, налаштування на здоровий спосіб життя, виховання переконань, моральних принципів відповідальності за стан особистого здоров'я і здоров'я навколишніх людей залишається дисципліна «Основи здоров'я».

Вивчення студентами курсу «Основи здоров'я» необхідно для цілеспрямованого оволодіння знаннями, які використовуватимуть майбутні викладачі в практичній діяльності та при пропаганді здорового способу життя, формування професійної компетентності майбутніх учителів фізичної культури та основ здоров'я. Формування здоров'язбережувальної компетентності та валеологічної культури майбутніх вчителів фізичної культури та основ здоров'я у процесі природничо-наукової підготовки

адаптації їх до нової педагогічної діяльності та безпеку життєдіяльності. Освітньо-професійна програма підготовки вчителів (зокрема і найменування спеціальності) Основи здоров'я та Фізичної культури, який складається, виходячи із загальної та соціально-економічної потреби в спеціальній підготовці в нашому навчально-науковому закладі. Освітньо-професійна підготовка. Дисципліни всіх предметів формують особистість студента, його цінності, цикл гуманітарної та соціально-педагогічної підготовки. Дисципліни культурологічного спрямування формують культуру майбутнього фахівця, його цінності та закономірності історичного розвитку природи та всіх сфер суспільства та суспільних відносинах характерних для розвитку українського суспільства. Фахівці також мають набути необхідні знання та професійним спрямуванням. Дисципліни формують необхідне підґрунтя для формування спеціально-орієнтованих дисциплін, а також фахівців з основ здоров'я та фізичної культури, які зосередньо стосуються людини і її здоров'я. Дисципліни формують систему організму, фізіологічні та психологічні процеси при патології та під час фізичного виховання для нормальної життєдіяльності людини. Дисципліни формують блок психолого-педагогічних знань, необхідних для формування готовності до здійснення професійної діяльності.

З огляду на Указ Президента України про затвердження стратегію з оздоровчої руху та фізичної активності – здоровий спосіб життя, вважається поєднання підготовки фахівців з основ здоров'я та фізичної культури разом зі спеціалізацією в галузі фізичної культури мають достатню теоретичну та практичну значущість. Дисципліни формують навички здоров'язбережувального способу життя та спеціалізацію «Основи здоров'я».

1. Єжова О.О. Здоров'язспрямована педагогічна практика [Електронний ресурс]. – Київ: Інститут педагогіки Всеукраїнської науково-педагогічної асоціації, 2012. – Режим доступу: http://www.dijalnist_navchalnogo_zakladu.gov.ua/2-1-0-47.

2. Мунтян В.С. Мотиваційно-ціннісне ставлення до фізичного виховання і здорового способу життя. – Київ: М.П. Драгоманова. Науково-педагогічний журнал «Педагогіка», 2012, № 1, с. 10-15.

Фізична культура і спорт. – К. : в-во НПУ ім. М.П. Драгоманова, 2014. – Вип. 3К (45). – С. 182–189.

ROZWIJANIE ZDOLNOŚCI I ZAINTERESOWAŃ PRZYRODNICZYCH UCZNIÓW W MŁODSZYM WIEKU SZKOLNYM

O. Zamecka-Zabłocka
Piotrków Trybunalski, Polska

Streszczenie

Artykuł dotyczy wspomaganie rozwoju zdolności przyrodniczych dzieci. Autor proponuje zajęcia w terenie oraz wykorzystanie różnorodnych metod aktywizujących w procesie dydaktyczno-wychowawczym jako najbardziej efektywnych sposobów poznawania przyrody i rozwijania inteligencji i zainteresowań przyrodniczych dzieci w wieku wczesnoszkolnym.

„Każde dziecko jest zdolne, ale nie ma dwojga dzieci zdolnych w ten sam sposób” [1, s. 11], motto to powinno być drogowskazem dla nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej, który w procesie dydaktyczno-wychowawczym powinien rozwijać zdolności uczniów, podtrzymywać motywację do uczenia się, rozwijać zainteresowania oraz kreatywność. Fundamentem teoretycznym tego twierdzenia jest teoria inteligencji wielorakich Howarda Gardnera, według której istnieją inteligencje wielorakie. Jednostki różnią się między innymi profilem inteligencji z którym się rodzą. Inteligencje te determinowane są przez czynniki środowiskowe, które sprzyjają ich rozwojowi lub nie w zależności od kontekstu, w którym żyje dana jednostka, które można kształtować i rozwijać, co zwiększa możliwości uczenia się dzieci, dlatego też szkoła powinna stwarzać odpowiednie warunki dla rozwoju indywidualnych zdolności uczniów [2, s. 27]. Gardner wyróżnił następujące rodzaje inteligencji: językowa, matematyczno-logiczna, wizualno-przestrzenna, muzyczna, przyrodnicza, interpersonalna, intrapersonalna, kinestetyczna [3, s. 9]. Według tej teorii każda jednostka posiada wszystkie rodzaje inteligencji, rozwinięte w różnym stopniu. Inteligencje wielorakie tworzą profil inteligencji niepowtarzalny dla innych jednostek. Inteligencje wielorakie można rozwijać poprzez różnorodne ćwiczenia za pomocą różnorodnych metod. Właściwa organizacja środowiska szkolnego i domowego sprzyja rozwojowi inteligencji wielorakich. Sama szkoła nie jest w stanie zaspokoić potrzeb edukacyjnych dziecka, dlatego też należy włączać różne instytucje i placówki edukacyjne do realizacji zajęć dydaktyczno-wychowawczych i stymulowania rozwoju inteligencji. Konieczna jest współpraca szkoły z środowiskiem rodzinnym i społecznym. Aby rozwijać poszczególne inteligencje przydatne są różnorodne metody nauczania m.in. takie jak: wykład, praca z tekstem, rozmowa, dyskusja, pokaz, demonstracja, gry dydaktyczne, zabawy, drama, obserwacja, doświadczenia, eksperyment.

Rozwijanie zdolności i zainteresowań przyrodniczych uczniów najlepiej sprawdzi się w kontakcie z naturalnym środowiskiem. Do najbardziej wartościowych sposobów poznawania przyrody należą metody samodzielnego dochodzenia do wiedzy, poprzez które aktywizujemy uczniów, wzbudzamy zaciekawienie, rozwijamy samodzielność, podtrzymujemy motywację do uczenia się, przekształcamy wiedzę bierną w czynną, rozwijamy myślenie, umożliwiając zastosowanie poznanych wiadomości w praktyce [4, s. 135].

Zadania te najlepiej realizować poprzez organizowanie wycieczek i spacerów w terenie, tworzenie projektów edukacyjnych, obserwacje, doświadczenia i eksperymenty przyrodnicze, ekspresję artystyczną np. dramę oraz poprzez gry i zabawy dydaktyczne.

Jedną z wartościowych form edukacji terenowej jest edukacja leśna, która polega na współpracy przedszkoli i szkół z Lasami Państwowymi a konkretnie z nadleśnictwami. Polega ona na organizowaniu edukacji przyrodniczej w kontakcie z naturą takimi

„Bakarnianie ptaków i zwierzęcy łowniówka”, „Grzybobranie”, „Dzień Ziemi”. Uczniowie mierzą trasy ścieżek edukacyjnych w terenie, obserwują i poznają różne gatunki roślin, zwierząt, obserwują rośliny trujące, rośliny dróg polnych. Uczniowie mogą skorzystać z bogatej przyrody nadleśnictw. Prowadzących zajęcia przy nadleśnictwach. Prowadzących uczniów mogą poszerzyć swoją wiedzę. Do tego celu służą np. zainstalowane w nadleśnictwach izby wyposażone są w bogaty sprzęt dydaktyczny. Na terenie nadleśnictw są zamontowane w tabliczki z nazwami gatunków zwierząt i roślin. Uczniowie mogą wziąć udział w różnorodnych grach, quizach i przyklejanie ich pod odpowiednimi nadleśnictwami odpowiednich gatunków drzew; odznaczanie „szyszek, pędów przez dotyk”. Inną ciekawą formą edukacji terenowej jest obserwowanie jakiegoś przedsięwzięcia, np. budowa domu. Ważne jest wspólne opracowanie projektu i realizacja zadań. Efekt tych działań jest z innymi klasami.

W ramach metody projektów można:

- Organizować wyprawy jako formy badań terenowych, poznawaniu różnorodnych roślin rosnących w nadleśnictwach – nieużytkach;
- zachęceniu dzieci do podjęcia działań przyrodniczych (np. przygotowywanie pokarmu dla zwierząt);
- pracy metodą „burzy mózgów” podczas przygotowywania odpadów papieru;
- wykorzystywaniu odpadów papieru do tworzenia z niego i materiału wykorzystywanego w projektach;
- sporządzaniu przewodników tematycznych;
- uczniom (lub grupie) wykonuje prace związane z przyrodą (lub grupie) wykonuje prace związane z przyrodą;
- przygotowywanie je w sposób wybrany przez uczniów;
- wydawana cyklicznie
- objęciu opieką roślin występujących w nadleśnictwach „przyjaciół” – drzewo, krzew, kwiaty;
- wymienione wyżej przykładowe metody edukacyjne sa propozycja metodyczna dla nauczycieli;
- dydaktyczno-wychowawczym powinien być dostosowany do potrzeb, zainteresowań i możliwości ucznia;
- zależy od zaangażowania i współpracy z rodzicami i środowiskiem;
- przygotowania i kompetencji do prowadzenia zajęć.

Bibliografia:

1. R. Fisher, Lepszy start, Dom Wydawniczy „Pauza”.
2. H. Gardner, Inteligencje wielorakie, Państwowe Wydawnictwo Naukowe.
3. J. Faliszewska, Odkrywam siebie, Państwowe Wydawnictwo Naukowe.
4. M. Kędra, Doświadczenie świata, Państwowe Wydawnictwo Naukowe.

Warszawa 2014, s. 135.